

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
celým srdcem

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Zápisky z Rosewoodu

Princezna celým srdcem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu – Princezna celým srdcem
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
celým srdcem

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Connie Glynn, 2021
Cover illustration © Qing Han, 2021
Translation © Pavla Kubešová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5378-3
ISBN e-knihy 978-80-253-5393-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-5394-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5395-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

Prolog

Když žijete u moře, umíte vycítit, kdy se schyluje k letní bouři. Odliv nasaje vodu a vydá sláný povzdech, který rozvíří vůni blížícího se deště.

Ollie měl odmalička z bouřek velký strach. Jeho nejlepší kamarádka Lottie ho přesvědčovala, že není čeho se bát. Vyprávěla mu pohádku o malé mořské víle a o tom, jak její cesta započala v prudké a zuřivé bouři, tak lité, že potopila loď.

Lottie mu ovšem nepověděla, že se víla nakonec proměnila v hromádku mořské pěny. Jakmile se to Ollie dozvěděl, nedokázal se svého strachu zbavit, stejně jako se nezbavíte jizvy na kůži. I teď, v skoro v osmnácti letech, se při vzdáleném burácení hromu roztřásl strachy. Lottie bouřky milovala. Považovala je za začátek něčeho nového – protože bez ohledu na to, jak silně běsnil vítr, jak moc přšelo a jak hlasitě hřmělo, při bouři se uvolnilo napětí a země byla opět svěží a chladná.

Pro Ollieho ale bouřka znamenala potíže.

Léto přišlo a odešlo jako mrknutím oka. Bylo načase, aby se Ollie vrátil do školy, ale přes horizont se valila bouře. Vlhkost vzduchu se stále zvyšovala a hrozila náhlým propuknutím deště. Ollie se tolik potil, že se mu tričko lepilo k tělu. A vůbec nezáleželo na tom, kolikrát se osprchoval, pořád z prstů nemohl dostat ten nepříjemný lepkavý pocit. Na jeho matku Manuelu Morenovou ovšem blížící se bouře neměla žádný vliv. Buď se zavřela ve svém

těsném, rozpáleném ateliéru, nebo v dusné kuchyni připravovala svá ostrá jídla. Představa, že bude zpátky ve škole, pryč z tohoto nesnesitelného žáru, vlastně byla Olliemu docela příjemná. Potřeboval nějaké rozptýlení víc než cokoli jiného.

„Ollie?“ Pokojem se rozlehl matčin hlas. „Pospěš si, nebo se nestihneš nasnídat. Nedovolím ti, abys šel do školy s prázdným žaludkem.“

„Už jdu, mamá!“

Natáhl se pro svůj batoh a v tom okamžiku ozářil modré stěny jeho pokoje do běla rozžhavený blesk.

Přes léto se přihodila spousta věcí, i když ho o většině z nich musela informovat Binah. Od té doby, co Lottie nastoupila do nové školy, do tajemného a prestižního Rosewoodu, obrátil se jeho pohodlný malý svět vzhůru nohama. I přes jeho nesouhlas Lottie přijala práci portmana pro královskou rodinu z Maradovie. Jejím úkolem bylo předstírat, že je princezna Eleanor Wolfsonová. To umožnilo opravdové princezně žít „normální“ život. Ollie se s opravdovou princeznou setkal a nedivil se, že se rozhodla zůstat v utajení. Ellie Wolfová, což bylo jméno, kterému dávala přednost, byla jako ztělesněná bouře. Měla tmavé vlasy a rozmrzělý pohled. Pohybovala se sebejistě a lenivě se usmívala. Byla stejná jako bouřky, kterých se v dětství tak bál a které Lottie tak zbožňovala.

A to byla jenom princezna. Ještě horší byl její partizan Jamie, její osobní strážce, který vypadal, jako by se za celý život ani jedinkrát neusmál. Ollie si dosud pamatoval, jak se opíral o zárubeň kuchyňských dveří, klidný a trpělivý jako smrt a stejně tak zlověstný.

Lottie byla vržena do jejich světa královských úkladů a tajných ďábelských společností, a Ollie vlastně taky. Všichni se spojili do hromady, aby se pokusili odhalit mistra leviatánů, podivné a hrozivé skupiny, jejímž jediným cílem bylo zničení maradovijské královské rodiny.

Ollie seděl u kuchyňského stolu, ztracený v myšlenkách, a mechanicky si cpal do pusy lívance. Javorový sirup ani neochutnal. Polkl plnou pusou jídla a málem se přitom zadusil. Zběsile se tloukl do hrudi.

„Žvýkej to jídlo, Ollie,“ napomenula ho matka, zatímco mu do batohu vkládala láhev s vodou.

Roztržitě přikývl a v duchu se znovu vrátil k létu a děsivým tajemstvím, k jejichž odhalení v jeho průběhu došlo.

Ollie a skupinka rosewoodských studentů během prázdnin tajně proklouzla do Rosewoodu. Odvážili se proniknout za zdi spící školy a ukrást starobylý zápisník, který patřil jeho zakladatelce. Při jeho čtení Ollie odhalil, že zakladatelka školy byla Lottiina příbuzná – dávno ztracená otomanská princezna Liliana Mayfuttová.

Samozřejmě že být příbuzná se ztracenou královskou rodinou Lottii nestačilo. Bylo toho víc. Další záhadou, na kterou narazili, byla dvojice mečů, z nichž jeden byl pohřbený v Rosewoodu a druhý v jeho sesterské škole Takeshin v Japonsku. Meče měly své vlastní tajemství – letité a silné pouto, které mezi těmito dvěma školami započalo již v době, kdy Liliana uprchla ze svého paláce a ukryla se v Japonsku. Teprve poté odcestovala do Anglie a založila tam školu.

Vrcholem celého toho tajemství ovšem byla ta nejpřekvapivější zpráva, kterou se Ollie dozvěděl. S pomocí několika studentů v Takeshinu on a jeho přátelé zjistili, že leviatány, tajemnou skupinu, která měla spadeno na jeho nejlepší kamarádku od chvíle, kdy začala svůj nový život, vedl Claude Wolfson, Elliin strýc. Claude se vzdal trůnu, byl vyhoštěn z Maradovie a jeho roli musel převzít jeho mladší bratr Alexandr. Nikdo neměl tušení o Claudeovu příšerném plánu, ale Ollie s naprostou jistotou věděl jednu věc – že se Lottie octla přímo uprostřed všech intrik a on nemohl udělat nic, aby ji zachránil. Aspoň prozatím.

Probral se ze svých myšlenek. „Raději vyrazím dřív, než začne pršet.“ Políbil matku na tvář, popadl svůj batoh a poslední lívanec a vyšel ze dveří.

U domu zastavila známá červená dodávka. „Dobré ráno, Ollie. Jsem rád, že jsem tě zastihl.“

Ollie se na pošťáka usmál. „Dobré ráno, pane Harrisí.“

„Mám tu pohlednici pro Pumpkinovy,“ řekl přátelsky opálený pošťák. „Už dlouho tam nikdo nebyl, a tak jsem si řekl, že ji vezmu k tobě. Ty ses odjakživa kamarádil s tou jejich Lottie.“

Vzduch prořízlo další výhružné zahřmění. Převalilo se přes Ollieho jako zlá předtucha. Během let si Ollie uvědomil, že Lottii si snadno najde jakákoli potíž – stejně jako bouřka. V hlavě se mu vyrojila spousta příšerných možností: mohla to být zpráva o tom, že přišli na její portmanské tajemství, nebo výhružka od leviatánů, anebo informace, že se její nevlastní matka vrací domů. Mohlo tam být napsáno cokoli.

Pan Harris vytáhl z brašny pohlednici s obrázkem běloskvoucí pláže. Žlutými písmeny na ní bylo napsáno: *Havana*. Ollie z ní téměř cítil vůni rumu a levné kolínské. Tuhle pohlednici mohl poslat jen jediný člověk. Ollieho vědomí vyčarovalo obraz, který byl mnohem, mnohem horší než kterákoli z možností, jež mu v hlavě vířily předtím.

Vzal si pohlednici a snažil se zachovat klid. „Děkuju. Určitě jí ji předám.“

„Pozdravuj ode mě mámu, Ollie,“ rozloučil se pan Harris a vrátil se ke své dodávce.

S Olliem se zatočil svět. Věděl, že by tu pohlednici neměl otáčet, že by ji neměl číst. Ať bylo na druhé straně cokoli, mohla to být jen špatná zpráva. Ale Lottie musí vědět, co se chystá, ne? Naprázdno polkl a otočil pohled. Písmo bylo rozmazané, nejspíš napsané ve spěchu, ale čitelné, stejně jako všechny potíže, které sebou neslo.

Mé malé princezně Lottii,

Už je to hodně dlouho, co jsme se neviděli. Beady mi pověděla, že si razíš cestu do vyšší společnosti.

Taky mě upozornila, že už nežiješ v tom starém domě, tak snad pochopíš, že je nutné jej prodat.

S láskou,

Tvůj otec.

Ollie zvedl hlavu. Dodávka pana Harrise mizela z dohledu a s ní i šance, že by tu prokletou pohlednici mohl vrátit. Mohl jen doufat, že Lottie tu špatnou zprávu dokáže přijmout.

❧ ČÁST PRVNÍ ❧

Noční můra

Henry Fuseli, obraz z roku 1781

Wolfsonův palác pohltila noc. Ornamenty a portréty, které ve slunečním světle oslnivě zářily, nyní spaly a čekaly, až je slunce svým polibkem znovu probudí k životu jakou zakletou princeznu.

Lottie kroutila prsty na nohou ve snaze ubránit se chladu, který čísel z podlahy paláce. Po návratu z Japonska ji trápila pásmová nemoc a navíc se pořád nemohla zorientovat v událostech, které se přihodily v několika posledních dnech, zvláště ze svého posledního zjištění o leviatánech. Pokoušela se udržet zpříma a soustředit se na stěnu plnou diamantových šperků, zatímco se s ní králův rádce snažil něco udělat. Pozorně ji obcházel a vyhýbal se přitom purpurové sametové pohovce uprostřed karmínové oblékárny.

„Tahle to nepůjde.“ Simien přimhouřenýma očima pozoroval odraz v zrcadle se zdobeným rámem. Ruce položil na Lottiina ramena a otáčel jí ze strany na stranu, aby měl lepší výhled na šaty s načechranými rukávy, které jí oblékl a ve kterých vypadala jako jahodová bublanina. „Možná by tu vaši dlouhou šíji, kterou jste tak nerozvážně odhalila, vyrovnal oděv až ke krku a vycpávky v ramenou.“

Ze vzduchu, v němž se vznášela oblaka parfému, se jí točila hlava, a z toho, jak se k ní Simien choval, získala pocit, že je spíš jen loutkou než lidskou bytostí, a tak popustila uzdu své představitosti, zvláště když se Simien otočil zpátky ke skříni a začal se přehrabovat mezi ramínky, aby našel ty správné šaty, které by se nejvíc hodily k jejímu novému krátkému účesu.

„Cokoli uznáte za vhodné,“ zavolala na něho v naději, že tím celý proces uspíš, aniž by dala najevo svou netrpělivost. Potřebovala být úplně jinde, ale Simien se to nesměl dozvědět. Nemohla přece dopustit, aby se ještě víc znepokojoval.

Lottiiny vlasy nebyly jediným důvodem, proč byli všichni tak nervózní. Zdálo se, jako by celý palác balancoval na visutém laně, připravený spadnout, kdyby se někdo příliš zhluboka nadechl. Od noční můry v Rosewoodu uplynulo pět dní a Lottie se nejen usilovně snažila odhalit plány leviatánů, ale hlavně se bít o své místo v Elliině rodině, což znamenalo, že musela být tak reprezentativní, jak jen to šlo, aby zmírnila ránu, kterou jim uštědřila svým strašlivým objevem.

„Myslím, že nejlepší bude, když se mediálnímu skandálu způsobenému vašimi vlasy úplně vyhneme. To je to poslední, co teď potřebujeme,“ sykl Simien a nesouhlasně zamlaskal.

Lottie nedokázala potlačit povzdech. Cítila se jako jediný člověk na světě, který na její vlasy nepohlíží jako na katastrofu nebo na něco, kvůli čemu si bylo nutné dělat starosti. Chápala to jen jediná osoba, a ta se nacházela stovky mil daleko v Japonsku.

Vzpomínka na Sayuri zaplnila Lottiinu hlavu motocyklovými výpary a pronikavými, inteligentními pohledy černočerných očí. Zabolelo ji na hrudi, jako by přišla o část své duše. Léto, které strávila v Takeshinu, všechno změnilo. Její noví přátelé z motorkářského gangu Bánší, Miko, Rio a Wei a jejich neblaze proslulá vůdkyně Růžová démonka, Sayuri s hedvábnými vlasy, která se jí stala více než sestrou, sice byli na druhém konci světa, ale zároveň tak blízko Lottiinu srdci. Jejich pojítkem nebyly jen jejich školy, ale i tajemství, která jim svěřili jejich předkové. Byla to dvojice mečů – z nichž jeden zachránil Lottii tím, že jí odřízl vlasy a osvobodil ji.

Lottie pocítovala klid. Hleděla na svůj odraz v zrcadle a prsty si pohrávala s prameny svých čerstvě ostříhaných kadeří. Sotva se

však její kůže setkala s jejich kroutícími se konečky, projela jí vzpomínka jako náboj statické elektřiny. Jak třímala v rukou meč, odhodlaná obětovat svou křtici, jak se osvobodila z Ingridina sevření i spárů leviatánů, jak běžela, až jí málem shořely plíce.

Pustila vlasy, zvedla bradu a užasle pozorovala, o kolik starší s tím novým účesem vypadá. Ellie odvedla bezvadnou práci. Vlasy nyní rámovaly její srdčitý obličej a Lottie se cítila mnohem lehčeji a opravdověji než kdykoli předtím. Jediným problémem bylo...

„Vypadáte jako vaše skutečná předkyně,“ zasténal za ní Simien a zamumlal sérii nadávek. „Potřebujeme Wolfsonovou, ne Mayfuttovou.“

Nedalo se to popřít. Lottie vypadala, jako by z oka vypadla mužskému alter egu její předkyně Liliany Mayfuttové, Williamu Tuftymu, a to včetně hrstky pih na nose. Kdykoli zahlédla obraz Liliany či Williama, měla dojem, jako by ji duchové její rodiny pozorně sledovali a něco od ní očekávali.

„Nehrbte se.“ Simien se za ní objevil s máslově žlutými šaty, jejichž vycpaná ramena trčela do vzduchu jako kopečky husté šlehačky. „Potřebujeme zařídit, abyste vypadala, jako by se na vašem vzhledu nic nezměnilo. Jen tak je možné aspoň trochu zmírnit utrpení královny matky způsobené tím nešťastným zjištěním.“ Nemusel to říkat nahlas. Celý palác cítil vážnost situace. Jako by je všechny někdo držel pod krkem.

Lottie zaletěla pohledem k hodinám. Cítila, že jí dochází trpělivost, ale ve chvíli, kdy už si myslela, že se bude muset omluvit a předvést dobře načasované zívnutí, to Simien konečně vzdal.

„Předpokládám, že tohle bude muset stačit,“ prohlásil, vzdychl, poklepal si na spánek vedle svého skleněného oka a pověsil šaty zpátky na ramínko. „Teď běžte rovnou do postele a pořádně se na tu zítřejší schůzku vyspěte,“ vybídl ji. Snažil se, aby to znělo žoviálně, ale Lottie v jeho hlase slyšela vážný tón, který se snažil úporně skrýt.

Než mohla jít spát, musela ještě někam zajít. Převlékla se do pohodlnějšího oblečení, počkala, dokud všichni v paláci neusnuli, a vyklouzla ze dveří. Zaposlouchala se, jestli nezaregistruje nějaký pohyb.

Pod nohama jí zaskřípal dřevěný schod a Lottie ztuhla. S bušícím srdcem pozorně poslouchala, jestli někoho nevzbudila.

Všude bylo ticho.

Vplížila se do dlouhé mramorové chodby, kde na ni ze svých pozlacených ráků shlížely přízračné obličej předchozích vládců Maradovie. Ignorovala jejich oči a zastavila se u posledního obrazu.

Alexis Wolfson, muž, který se před stovkami let zmocnil maradovijského trůnu, probodával Lottii očima zelenýma jako les za soumraku. Přes široká ramena mu spadaly dlouhé černé vlasy. Zahalený v kožené zbroji vypadal spíš jako válečník než král, ale přitom se vše usmíval. Lottie na něj zaujatě hleděla a přemýšlela, proč tomu obrazu nikdy nevěnovala dostatečnou pozornost. Všimnout si ho jí přiměla teprve Ingridina záhadná slova a teď konečně pochopila, proč byl tak oblíbený.

Stejně jako Alexis, řekla Ingrid. Byla to jedna z dvou věcí, které vyřkla tenkrát v lese. Ta druhá, ještě víc matoucí, byla jednoduchá: *Proč je Jamie tvůj partizan?* Byla to otázka určená skutečné princezně a Lottie byla odhodlaná zjistit, co tím Ingrid myslela. Proč byl Jamie Elliin partizan?

Lottie se konečně odtrhla od obrazu a došla na konec chodby, k podobizně černé ovce rodiny a přesně té osoby, které se oddala Ingrid – Claudea Wolfsona, Elliina strýce.

Jeho obraz visel v černém rámu, který byl temnou připomínkou osudu, jaký postihne všechny, kdo se odvrátí od svých povinností. Ve svém vyhnanství čekal, sprádal plány a budoval armádu. Teď už věděli, že tím záhadným Kozím mužem, který v uplynulých dvou letech mučil Lottii i její přátele, byl právě on. Ale proč?

„Nazdar, Kozí muži.“ V použití přezdívky vůči tak hrdému člověku shledávala podivné uspokojení. Možná se Ellie cítila přesně takhle, když se vzepřela autoritě.

„Víš, klidně můžeš vyslovit jeho skutečné jméno,“ ozval se z chodby Elliin hlas, temný a hořký jako káva. „Všichni se chovají, jako by to bylo nějaké strašlivé zaklínadlo.“

Lottie se obrnila a pomalu se otočila k princezně. Nezapomínala přitom na to, že její vzhled nebyl to jediné, co se u ní změnilo. I tak jí ale vyschlo v ústech.

Ellie stála v měsíčním světle oblečená do dlouhé černé noční košile, která se hodila tak akorát na pohřeb, a její obličej se vznášel ve tmě. Vypadala strašně unaveně. Odlesk světla na její bledé tváři způsobil, že její pleť vypadala jako z alabastru. Temné kruhy pod očima jako by si přikreslila inkoustem. Lottii zajímalo, jestli od chvíle, co se dozvěděli, že její strýc je mistrem leviatánů, vůbec spala.

Udělala krok vpřed a v očích jí cosi nebezpečně zablýsklo.

„Claude Wolfson, Claude Wolfson, Claude Wolfson,“ opakovala Ellie, jako by vyvolávala bubáka. Pak se rozhlédla kolem a rozpřáhla ruce. „Vidíš? Nic se nestalo.“

Lottie se zalekla jejího tónu. Ellie očividně zuřila.

„Jdeš pozdě,“ poznamenala a ignorovala Elliin výsměch. „Co se děje?“

Elliin obličej zvadnul, a když si Lottie všimla jejích rozmazaných očí a rozkousaných rtů, začala se cítit provinile. Musela věřit, že udělala dobře, když Elli pověděla o jejím strýci, ale vidět ji takhle jí nepřinášelo pocit, že by tím někomu pomohla.

„Musela jsem z poštovní místnosti ukrást tohle. Mohlo by nás to dostat do velkých potíží.“ Vytáhla z vnitřní kapsy pohlednici a podala ji Lottii. Na přední straně se skvěl elegantní obrázek bambusového háje. Lottie z pohlednice cítila spalující žár léta i sršení vzduchu po ohňostroji.

Otočila ji a začetla se do pěti řádků jednoduchého vzkazu.

Milá princezno.

Prosím, nespouštěj oči z Harua.

Jeho dovolená je pro nás stále politováníhodnou záhadou.

Bud' opatrná a nezapomeň, že naše osudy jsou svázány mečem.

Sayuri, Miko, Rio a Wei

„Poslali to sem do paláce, pro tebe.“ V Elliině hlase byl slyšet strach. Byl to takový ten hluboký zvuk, který se dá očekávat od psa zahnaného do kouta. „Je to nebezpečné, Lottie. Co kdyby to někdo viděl?“ Ellie zasténala a skryla si obličej v dlaních. „Kromě nás, Ani a Saskie nikdo neví, že Haru patří k leviatánům.“

Lottie se snažila zachovat klid. Zastrčila pohlednici do kapsy a okamžitě ucítila její teplo hned vedle svého srdce, a to navzdory připomínce, že Haru už očekává jejich návrat.

„Kvůli tomuhle ses chtěla sejít?“ zeptala se a přála si, aby mohla udělat něco, čím by uklidnila Elliinu mysl.

„Ne.“ Ellie zavrtěla hlavou. „Chci tě požádat o laskavost.“ Její pohled opět zabloudil ke Claudeově podobizně.

„Cokoli si budeš přát.“

„Neprozrad' zítra mým rodičům, že Haru patří k leviatánům. Ne, dokud ti neřeknu. Prosím, slib mi to.“

„Počkat, cože?“

Ellie probodávala Lottii pohledem a její ospalost jako by byla rázem tatam. „Myslím to vážně, Lottie. Po tom, co jsi zjistila o mém... o Claudeovi, mám dojem, že přede mnou rodiče něco tají. Chystám se jim říct, že už toho mám plné zuby.“ Ellie zatnula ruce v pěst. „Nemůžu uvěřit, že na schůzku nepozvali i Jamieho. My jim ale nemůžeme dovolit, aby před námi něco skrývali. Měly bychom být ostražitě, musíme –“

„Jamie tam nebude?“ Lottii to zmátlo, až měla dojem, že špatně slyšela, ale Ellie zavrtěla hlavou.

„Je to zvláštní, že ano?“ Ellie se na moment zatvářila omluvně. Potěšilo ji, že je Lottie podobně vyvedená z míry jako ona. „Neřekli proč, ale chtějí, aby schůzka byla důvěrná. Jen ty, já, babička a moji rodiče.“

Ta novina ji zasáhla, jako by se na ni svalil obrovský balvan. V duchu se okamžitě ocitla zpátky v rosewoodském lese a do myšlenek se jí znovu vetřel Ingridin hlas. *Proč je Jamie tvůj partizan?*

Rychle to ze sebe setřásla, popadla Ellii za zápěstí a stiskla je. Podle toho, jak se její ruka chvěla, Lottie vycítila princeznino narůstající roztrpčení vůči její tajnostkářské rodině. „Počkáme, co nám tví rodiče a babička zítra řeknou. Pak se můžeš rozhodnout, co je pro každého správné.“

„Ale –“

„Já jsem na tvé straně, Ellie, děj se, co děj.“ To byla pravda – princezna se na ni vždycky mohla spolehnout. Všechno, co dělala, bylo pro dobro její princezny, dívky, díky které se konečně cítila úplná. „A pokud se po tom rozhovoru rozhodneš, že to chceš provést, tak dobře.“ Lottie mluvila klidně, ale ve skutečnosti se jí při pomýšlení, že zatají pravdu o Haruovi, svírala hrud' obavami. „Můžeme to tak udělat?“

Zatímco čekala na odpověď, vteřiny jí připadaly jako celá desetiletí. Celou tu dobu na ně shlížel Claude a vyčkával.

„Fajn, tak jo,“ promluvila Ellie nakonec a rozevřela pěsti. „Pokusím se zítra ovládnout, kvůli tobě.“ Ellii se do úsměvu vkradl náznak jejího starého šarmu, ale brzy zase zmizel. „Asi bychom měly jít spát. Už mi to vůbec nemyslí. Jsem unavená a být tady mi přijde zvláštní a... jo.“

„Nedělej si starosti, chápu to.“ Lottie si propletla prsty s Elliinými.

Ellie si položila bradu na Lottiinu hlavu a objala ji kolem krku, dokud téměř nesplynuly v jednu. Na místě, kde si Lottie opírala tvář o Elliin krk, cítila její pulz. Ellie přímo žhnula a Lottie se do ní zatoužila rozpustit. Něžně, jako by se třepotala motýlí křídla, jí myslí zakroužila dávná vzpomínka na jejich polibek, ale vtom už se Ellie odtáhla.

„Promiň,“ zašeptala, i když Lottie vůbec netušila, zač se omlouvá. „Pojďme nahoru.“

Tiše se vrátily do svých pokojů. U Lottiiných dveří si popřály dobrou noc a jejich ruce se rozpletly. Když si Lottie vlezla do postele, hlavu jí plnily obrazy Alexise a Claudea, Harua a Jamieho, a Ellie, Ellie, Ellie.

Sotva však pomyslela na Elliiny unavené oči, na její kolaps, když zjistila, že všechny triky leviatánů vedou zpátky k její rodině, a na všechna ta tajemství a lži... zamyslela se, jestli opravdu bylo cokoli z toho pro Ellii to nejlepší?

Pomáhala Lottie vůbec někomu?

 2

Ve velkém sále hořel oheň. V krbu z černého kamene se mihotaly jantarové plameny a marně se snažily vyhřát chladnou, ozvěnou znějící místnost. Nad krbem, mimo dosah plamenů, visel rodinný portrét krále Alexandra Wolfsona, jeho manželky Matildy Wolfsonové, královny matky Willemeny Wolfsonové – s kamenným výrazem ve tváři a bez úsměvu – a princezny Eleanor Prudence Wolfsonové, následnice maradovijského trůnu, která byla zobrazena jako malá holčička.

Ellie si vzpomněla na den, kdy je portrétovali. Tenkrát se jí podařilo vyklouznout ven a hrát si s Jamiem, ale zakopla a spadla do bláta, které jí slepilo vlasy a umazalo ruce i obličej. Její babička se na ni i Jamieho příšerně zlobila. Za trest se Jamie musel posadit a v naprosté tichosti sledovat vznik obrazu. Babička varovala Ellii, že čím déle bude zlobit, tím déle bude muset Jamie nehnutě sedět. Ellie si přála, aby celé plátno shořelo na popel.

Už to bylo šest dní. Šest mizerných dní od chvíle, co Lottie zjistila, kdo je mistrem leviatánů, kdo je tím člověkem, který pronásledoval ji i její přátele a pátral po každé prasklině a slabosti, kterou by proti nim mohl využít. Jedna Elliina část si vždycky myslela, že za všechno může ona. Odtrhla pohled od obrazu a pohlédla na svou skutečnou rodinu. Všichni se mračili a ve velké místnosti vypadali směšně malí.

Navzdory něžným andílkům, vyobrazeným na stropě, a meruň-

kovým sametovým závěsům, které lemovaly okna za trůnem, se Ellie v Trůnním sále vždycky cítila jako ve výrobní hale nějaké továrny. Prakticky slyšela vrčení motorů. Na celé téhle schůzce něco nesedělo. Chyběl tu nejenom Jamie, ale i sir Olav, partizan jejího otce. Její rodina musela něco skrývat, nejspíš to vždycky skrývala, ale Ellie nehodlala dopustit, aby jejich tajemství ublížila někomu dalšímu.

Kdyby to Lottii neslíbila, vrazila by do sálu jakou bouře a nepřestala by zuřit, dokud by nepřestali lhát. Ale neudělala to. Dlužila jí to.

„Ze všeho nejdřív musíme odstranit Claudeův portrét ze vstupní chodby,“ oznámila královna matka.

Willemenin hlas skřípěl jako staré houpací křeslo a Ellie se musela kousnout do jazyka, aby se nerozkřičela. Namísto toho se ohlédla na Lottii. Pohled na její krátké vlasy, které jí musela upravit po tom, co jí Ingrid provedla v lese, ji dosud nepřestal překvapovat. Kdykoli se podívala na dívku, kterou zbožňovala, vzpomněla si na všechno, co způsobila, když jí dovolila příliš se přiblížit. A teď tu stála před svou rodinou, která se jako obvykle snažila se všechno zakrýt hezkými žlutými šaty a diamantovou sponou do vlasů.

Ovládej se, ovládej se.

„Chápu vaši touhu odstranit všechny stopy vašeho syna Claudea z paláce, madam,“ spustila Lottie klidnějším a trpělivějším hlasem, než si královská rodina zasloužila. „Myslím si, že je to výborný nápad pro klid vaší mysli, ale zároveň věřím, že musíme co nejrychleji zjistit, jaký je jeho konečný plán. Potřebujeme zastavit jeho i leviatány. Máte-li tedy nějaké informace, snad –“

„Ano, ano, všechny jeho stopy,“ pokračovala Willemena, jako by Lottie nic neřekla, a tak silně bušila do podlahy svou hůlkou s držadlem ve tvaru vlčí hlavy, až se všechno třásl. „Všchno, co tu po něm zůstalo, odnese a spalte.“

Ellie se tentokrát na Lottii ani nemusela podívat. Bylo jasné, že se Elliina babička snaží něčemu vyhnout. Podezřívavost, kterou Ellie už dávno cítila, v jejím nitru opět zajiskřila jako město, které se po výpadku proudu znovu probudí k životu. Její rodina lhala. Netušila o čem ani proč, ale nemohla dovolit, aby v tom pokračovali.

„Při vší úctě,“ ozvala se opět Lottie, „odstranit Claudea je jedna věc, ale musíme se také podívat na –“

„Než se bude konat výroční květinový ples, musíme se ujistit, že tu po něm nezůstane jediná stopa.“

Cože? Ellie měla co dělat, aby se ovládla.

Lottie to zkusila znovu. Tím, jak se jí zachvěla víčka, dala nejjemnějším způsobem najevo, že je stejně šokovaná jako Ellie. „Promiňte, madam. Obávám se, že jsem vám špatně rozuměla. Opravdu máte v plánu pořádát další květinový ples? Myslela jsem, že po událostech, k nimž došlo minulé léto, se jejich konání dočasně pozastavilo.“

Květinový bál, pomyslela si Ellie a při strašlivé vzpomínce na noc téměř před rokem, kdy málem unesli Lottii, zaskřípala zuby.

„Nejde o ledajakou slavnost,“ zabušila Willemena opět do podlahy, jako by to byla Lottie, kdo se tu choval zcela absurdně. „Jde o výroční květinový ples. Koná se každých deset let a během něj se celý zámek otevře obyvatelům Maradovie. Kdybychom nedodrželi tradici, lidé by pojali podezření, že se něco děje, zvláště kdyby si to dali dohromady s tou letní pohromou s médii. Nikdo se nesmí dozvědět, že ve Wolfsonově rodině se objevily problémy. Nikdo!“ Pro zdůraznění ještě jednou udeřila holí do podlahy a Lottiina víčka se ještě víc zachvěla.

„Madam, nevím jistě –“

Než Lottie dokončila větu, postavila se před ni Ellie. „Podle mě se Lottie snaží říct, že, s veškerou úctou“ – *z níž necítila ani špetku* –

„odstranit Claudeův portrét nic nevyřeší. Stejně jako nic nevyřešilo jeho vyhnání z paláce. Nemůžete pořád předstírat, že se nic neděje. Brzy se to obrátí proti vám.“ Ellie mluvila unaveným, kolísavým hlasem plným zuřivosti a sarkasmu.

Její otec na ni zlostně hleděl. „Eleanor, snažíme se tu civilizovaně diskutovat.“

Když se mu podívala do očí, na jazyku ji začal pálit vztek. „A ty. Víme, co jsi udělal. Lottie byla tak zdvořilá a neřekla, jakým způsobem zjistila, že všechen tenhle svinčík vede zpátky k naší rodině. Víme, že před námi něco tajíte.“

„O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“ Tón jejího otce byl stále drsný, ale podle toho, jak krčil čelo, Ellie viděla, že jeho maska začíná sklouzávat a že se na její místo derou obavy.

„Víme, co jsi zatajil a skryl, abys ochránil čest rodu Wolfsonů. Víme o tvých dopisech pro Kanu, tvou první lásku.“ Odmlčela, aby si vychutnala otcovo překvapení, ale jeho tvář zůstala stejně neproniknutelná jako předtím. Reagovala jen její matka. Z jejího obličje číselo taková bolest, že se Ellie zhrzila.

Dopisy, které dokazovaly otcův tajný vztah se studentkou, s níž se seznámil během studia v zahraničí, byly původně Claudeovou zbraní k diskreditaci koruny – jenomže Ellie ji využila pro sebe. Předpokládala, že to bude ostrý a hladký řez, kterým se její rodina zbaví otrávené krve a vyjasní si veškerou újmu, které se pro zachování své cti dopustila na každém, koho potkala. Ale na jejich reakci nebylo vůbec nic uspokojivého.

„Myslím, že tu momentálně panuje spousta nejasností.“ Její matka promluvila hlasem poznamenaným bolestí. „Možná potřebujeme –“

„Proč tu není Jamie?“ přerušila ji Ellie, odhodlaná nedovolit, aby jí matčina bolest zabránila klást otázky, na něž potřebovala znát odpověď.

Sotva vyslovila jeho jméno, Ellie si okamžitě představila Jamieho s obvazy na nadloktí, pod nimiž se skrývaly mělké rány od Ingridina nože, a s kamenným výrazem v obličejí, s nímž snášel veškeré utrpení, vždy pro ni a její rodinu. Bylo jí z toho na zvracení.

„Jamie není součástí nejužší rodiny, Eleanor.“ Tentokrát jí babička odpověděla.

Ellie se znovu významně zahleděla na portrét nad krbem. Chtěla se ujistit, že až vyřkne následující slova, všichni pochopí, o čem mluví. „Nikdy předtím to nebylo na překážku.“

Ticho, které následovalo, bylo hudbou pro její uši. Její rodina už před ní nemohla nic skrývat.

„Promiňte, madam, jestli smím?“ Lottiiin jasný, klidný hlas způsobil, že Elliin obličej zrudl studem. Neměla v úmyslu ztratit nervy. „Mohli bychom naši schůzku na moment přerušit? Ráda bych si s Ellie promluvila mezi čtyřma očima.“

Aniž by čekala na dovolení, Lottie popadla Ellii za paži a táhla ji pryč. Jejich kroky se hlasitě ozývaly v tichu rozlehlého sálu.

Jakmile za nimi zapadly těžké dveře, Lottie se otočila k Ellii. Její vážná maska spadla a odhalila záplavu obav. „Proč jsi to udělala?“

Ellie se zarazila. Zaskočilo ji to. „Ty jsi neviděla výrazy na jejich tvářích? Chci, aby věděli, že přede mnou nemůžou nic tajit.“

„Tohle není hra, Ellie! Snažíme se tomu dostat na kloub, než se stane něco strašného.“ Lottie mluvila jen trochu hlasitějším šeptem, ale Ellie se i tak cítila provinile.

Frustrovaně zavrtěla hlavou a prohrábla si vlasy, jako by se snažila zbavit svých příšerných pocitů. „S tím by sis neměla dělat starosti. To s nimi se nedá mluvit. Vypadá to, že nechtějí nic řešit, a navíc se příští rok chystají uspořádat tu květinovou slavnost. Oni vůbec nemají rozum.“

„Ano, máš pravdu. Ale to neznamená, že se přestaneme snažit.“

Jsem přesvědčená, že když s nimi budu dál mluvit, nakonec zjistí, že musejí být otevření a upřímní.“

Ellie opět zaslala, jak ji Lottie pokaždé uměla uklidnit a vždycky říct správné věci, dokud nepronesla přesně to, co Ellie rozhodně nechtěla slyšet.

„Proč jim nepovíme o Haruovi? Vsadím, že kdybychom jim to řekly, mohli bychom dát všechny naše informace dohromady a přijít na to, co leviatáni chtějí a proč je jejich cílem zrovna Jamie.“

Ellie ztuhla. Veškerá podezřívavost a zdeptanost byly vmžiku zpátky. „Ne, o Haruovi jim nepovíme,“ opáčila klidně, když si vzpomněla na babiččin výraz při zmínce o Jamiem. „To je naše tajemství.“

„Ellie, já prostě nechápu, jak by to mohlo komukoli pomoci,“ žadonila Lottie.

„Pomůže to mně, Lottie, protože je to jediná věc v tom všem zmatku, nad níž mám kontrolu. A když oni mají tajemství přede mnou, pak můžu mít tajemství i já před nimi.“

„To je šílené. Chováš se jako...“

„Jako co?“

„Na tom nezáleží,“ zarazila se Lottie a zatvářila se poraženecky. Elli bylo z toho výrazu nanic. „Vraťme se zpátky a já se pokusím zachránit, co se dá.“

Vrzajícími dveřmi vešly zpátky do chladného sálu a Lottie se na Elli ani jednou nepodívala. Při pohledu na její špitající rodinu se Elliina provinilost opět změnila v zuřivost. Všichni se otočili a vypadali jako smečka vlků zaskočená při hodování. Nejspíš na dalších tajemstvích, jak Ellie usoudila.

„Jsi připravená slušně diskutovat?“ otázal se jí otec.

Ellie si všimla, že se mu jen nepatrně zachvělo obočí. Letmo pohlédla na Lottii, jejíž obličej už se opět skrýval za maskou klidu, a přikývla.

„Máme pár informací, o které bychom se s vámi chtěly podělit,“ ozvala se Lottie a Ellie zůstala stát jako solný sloup. Nechystala se jim povědět o Haruovi, že ne?

Ne, ona by Ellii nikdy nezahlavila. Lottie byla jedinou osobou, které mohla věřit. Přesto se Ellii roztrásl ruce a na dlaních jí vyrazil pot.

Prosím, Lottie. Prosím, snad ne i ty?

„V lese mi Ingrid pověděla pár záhadných věcí,“ spustila Lottie. Úleva, která zaplavila Elliino tělo, byla tak silná, že málem upadla. „Jako první mi řekla, že Claude bude přivítán ,stejně jako Alexis‘. Zdálo se, jako by tím chtěla říct, že –,“ Lottie zaváhala, „že vy, králi Alexandře a královno Matildo, budete sesazeni. Nemůžeme vyloučit možnost, že právě tohle je důvodem, proč potřebovali Hamelnskou formuli a její schopnost ovládat mysl.“

Ellie překvapením hlasitě sykla, ale její rodiče téměř nereagovali.

„Ta druhá věc je ještě podivnější...“ Lottie zaletěla pohledem k Ellii, ale rychle pokračovala: „Zeptala se mě, proč je Jamie můj partizan.“

„Počkat, cože?“ vyprskla Ellie. „Nic z toho jsi mi nikdy neřekla.“

„Říkám ti to teď. Myslela jsem si, že bude nejlepší, když to celá rodina uslyší zároveň.“ Náznak lítosti v Lottiině hlase Ellii opět rozrušil, tentokrát proto, že se Lottie musela s touhle podivnou informací vyrovnat sama. „Ingrid samozřejmě myslela maradovijskou princeznu, ale každopádně mi to připadlo velmi zvláštní. Možná ale víte, proč...“ Lottie se odmlčela a vytřeštěnýma očima se zahleděla do krbu.

Ellie sledovala její pohled. Na opačném konci sálu se v krbu roztančily plameny, jak je ve svých spárech zachytil silný vítr, který se prohnal komínem. Plameny se kroutily jako znetvořené lidské tělo, až náhle zhasly. Z krbu vyletělo temné mračno popela, jako by celý palác vykašlával špínu, jako by celá budova byla nemocná.

Popel se usadil přímo na schodech vedoucích k trůnu a vytvořil dlouhou černou skvrnu, která vypadala jako děsivý stín.

Nikdo neřekl ani slovo. Vzhledem k tomu, že jediný zdroj tepla v místnosti vyhasl, vzduch zastudil Ellii v plicích. A když se ztratila měkká zář ohně, ztmavl i obraz Wolfsonovy rodiny nad krbem.

Elliiina matka promluvila jako první.

„Nebylo to zvláštní?“ Královna Matilda se rozesmála, ale její smích spíš připomínal švitoření vyděšeného ptáčka. „Děkuji, Lottie, to bylo velmi užitečné. Promluvíme si o tom v soukromí.“ Přejela si rukou po čele, což mělo za následek, že jí z pečlivě učesaného drdolu vypadl pramen vlasů. Ovšem král Alexandr vedle ní i Willemena zírali do krbu, jako by spatřili ducha. Takové chování své rodiny Ellie ještě nikdy nezažila. Měla dojem jako by se před ní Wolfsonovi hroutili. „Obávám se, že v současné chvíli nemáme nic, oč bychom se s vámi mohli podělit, ale doufáme, že už brzy budeme mít na čem stavět. Myslím, že nyní nastal čas, abyste se začaly připravovat na návrat do Rosewoodu.“

Byly propuštěny.

Lottie přikývla a Ellie si uvědomila, že v téhle temné, ledové místnosti se svou podivně se chovající rodinou už nechce zůstat ani vteřinu. Pravdou bylo, že se odsud chtěla i s Lottií dostat co možná nejdál.

Úkolem partizana bylo chránit. Neklást otázky a nerozporovat rozkazy. Jediná věc, která ho měla zajímat, byla bezpečnost jeho pána – ať se to pánovi líbilo, nebo ne. Zatímco se Jamie ve svém pokoji pokoušel číst, opakoval si to pořád dokola a dokola. Obvykle spoléhal na knížky Louisy May Alcottové, které ho uměly snadno rozptýlit, ale dnes nedokázal vnímat jediné slovo. Namísto toho se uplynulou hodinu snažil pochopit, jaké důvody ho mohly vyloučit z té schůzky. A nejenom jeho, ale i Nikolaje a Simiena. Jestli měl chránit Ellii a Lottii, potřeboval přece vědět o všech nebezpečích, ne?

Během schůzky Lottii a Ellii něco znepokojilo, to bylo zřejmé. Lottie se před jeho dveřmi objevila dřív, než čekal, a navíc ji znal natolik dobře, aby viděl, že se nad ní vznáší oblak chmur. Bylo v tom ale něco víc. Vypadala, jako by přemítala nad něčím, co se stalo, a snažila v tom najít nějaký kousek užitečné informace. Nejdivnější na tom bylo, že na něj hleděla, jako by byl součástí té hádanky.

Poté, co mu děvčata pověděla o záhadných Ingridiných slovech, Elliiných rodičích a jejich tajnůstkářství, i chystané květinnové slavnosti, zavládlo během jejich cesty do Rosewoodu zamyšlené ticho.

Pravdou však bylo, že v Jamieho bažení po informacích bylo něco víc než jen chránit Ellii a Lottii. Chtěl se pomstít.